

ся да върви прѣдъ нѣж, какво-то едно хладно нейно въздышаніе въ горы-ты. Нощна-та богыня възлазя мало-по-мало на небе-то: ту тя слѣдва мирно небесноплаветно-то си тычаніе, ту си почи- ва върху облачны-ты струнове, кои-то приличать на върха на нѣкои високи горы увѣнчаны съ снѣгъ.

Тѣзи облаци като прибиратъ и раздигатъ платна-та си, развяватъ ся на прозрачни пояси отъ бѣлѣ, атласъ распеляватъ ся на легки пластове отъ пяна, или правятъ въ небеса тронове отъ една за- слѣпителна вата, толкова угодна на глѣдъ, что-то человекъ бы мыслилъ че угажда мягкость-та на упругость-та имъ [elasticite].

Позорище-то върху земѣ-та не е по-малко обаятелно (ravissant); день-тъ синкавъ прѣтворенъ на кадифе отъ мѣсячинѣ-та, слази помежду дърве- са-та, и дава издайки отъ свѣтлинѣ, кои-то сти- гатъ даже до гѣстинѣ-та по най-дълбоки-ты тъ- мнини. Рѣка-та коя-то тече при крака-та ни, из- губва ся съсъ рѣдъ изъ шумѣ-та, и съсъ рѣдъ пакъ ся показва съвсѣмъ свѣтлива отъ съзвѣздія-та на нощъ-та, кои-то повтаря въ себе си. Въ една широка ливадѣ отвѣдната страна на рѣкѣ-та, яс- ность-та на лунѣ-та сѣ мирно върху зеленѣ-та трѣвѣ. Нѣкои брѣгове размърдани отъ тихия вѣтръ и распилены тукъ-тамъ изъ дивы-ты мура- вы, правятъ острове отъ сѣнки, кои-то ся волне- ѣтъ надъ едно постоянно море отъ свѣтлинѣ. При това сичко е тихо и мирно, освѣтъ паданіе-то на нѣколко листове, бързо-то прѣминуваніе на единъ